

ἀβγόπιττα ἡ, Ζάκ. Κεφαλλ. Κυκλ. (Ἀμοργ. κ. ἄ.) Μεγίστ. κ. ἄ. ἀβγόπ'ιττα Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀχαρναν.) κ. ἄ.

Ἐκ τῶν οὖς. ἀβγό καὶ πίττα.

1) Πλακοῦς κατασκευαζόμενος ἐξ ἀλεύρου ζυμωμένου μετὰ γάλακτος, ῥῶν καὶ βουτύρου Ζάκ. Ἡπ. Κεφαλλ. Κυκλ. (Ἀμοργ. κ. ἄ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀχαρναν.) κ. ἄ. 2) Ἐδεσμά τι ἐξ ῥῶν, τὰ ὅποια ἀναδενόμενα καλῶς, ὥστε νὰ γίνῃ τελεία ἀνάμειξις λευκώματος καὶ κρόκου, καὶ καρυκευόμενα δι' ἄλατος καὶ πεπέρεως ψήνονται εἰς σχῆμα πλακοῦντος Μεγίστ.

ἀβγόπουλλο τό, ἀμάρτ. ῥβόπον Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Χαλδ.) ῥβγόπον Πόντ. (Τραπ. κ. ἄ.) ῥόκκο Καππ. (Φάρασ.) ἀβγόπ'λλον Ἡπ. (Ἰωάνν. Ζαγόρ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὖς. ἀβγό.

Μικρὸν ῥόν ἐνθ' ἄν.: Ἡ κόττα ἔκαμ ἓνα ἀβγόπ'λλον Ζαγόρ. Δὸς τὸ παιδὶν ἓνα ῥβόπον ἃς τρώῃ (δῶσε εἰς τὸ παιδί ἓνα ἀβγοιλλάκι νὰ φάῃ) Χαλδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀβγόπικο.

ἀβγοσαλάτα ἡ, Ἀθῆν. Κυκλ. κ. ἄ. ἀβγοσαλάτα Ἡπ. Μακεδ. κ. ἄ.

Ἐκ τῶν οὖς. ἀβγό καὶ σαλάτα.

Ἐδεσμα ὀρεκτικὸν ἀνῆκον εἰς τὴν γενικὴν κατηγορίαν τῶν σαλατῶν παρασκευαζόμενον ἐξ ῥῶν βραστῶν κοπτομένων εἰς μικρὰ τεμάχια καὶ ἀρτυομένων δι' ἄλατος, ἐλαίου καὶ ὄξους.

ἀβγόσουππα ἡ, Κυκλ. (Θήρ. Πάρ. κ. ἄ.) ἀβγόσουππα Χίος (Καρδάμ.)

Ἐκ τῶν οὖς. ἀβγό καὶ σοῦππα.

Φαγητὸν ὕδαρές, ἡ κοινῶς σοῦππα, παρασκευαζόμενον ἐκ φιδέ, ὀρυζης κττ. καὶ ἀρτυόμενον με ἀβγολέμονο (ἰδ. λ.).

ἀβγοστάφυλο τό, ἀμάρτ. ἀβγοσταφ'λον Στερελλ. (Τραν.)

Ἐκ τῶν οὖς. ἀβγό καὶ σταφύλι.

Εἶδος σταφυλῶν, αἱ ὅποια ἔχουν ῥάγας ῥοειδοῦς σχήματος. Συνών. ἀβγοιλλᾶτο σταφύλι (ἰδ. ἀβγοιλλᾶτος).

ἀβγοσιούππι τό, ἀμάρτ. ἀβγοσιούππ' Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τῶν οὖς. ἀβγό καὶ σιουππί.

Ἀλοιφή τῆς λαϊκῆς φαρμακευτικῆς τέχνης κατασκευαζομένη ἐκ λευκώματος ῥοῦ, σάπωνος καὶ ἐλαίου, ἡ ὅποια ἐπαλειφομένη εἰς πυώδη ἀποστήματα ἐπιταχύνει τὴν ὥριμανσιν αὐτῶν καὶ διευκολύνει τὴν ἐκροὴν τοῦ πύου (τὸ β' συνθετ. σιουππί ἐξηγεῖται ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι συνήθως ἐν τῇ δημώδει ἱατρικῇ τὸ στυπλεῖον χρησιμοποιεῖται πολλάκις ὡς ἐπίδεσμος εἰς πληγὰς ἢ ἔλκη, διότι νομίζεται, ὅτι ἔχει θεραπευτικὰς ιδιότητας).

ἀβγοσυκεᾶ ἡ, Χίος ἀβγοσυκεᾶ Πελοπ. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὖς. ἀβγό καὶ συκεᾶ.

Συκὴ παράγουσα σῦκα ῥοειδῇ, τὰ ἀβγόσυκα. [**]

ἀβγόσυκο τό, Πάρ. Πελοπ. (Ἀρκαδ. Μάν. Μεσσ. κ. ἄ.) Χίος

Ἐκ τῶν οὖς. ἀβγό καὶ σῦκο.

1) Εἶδος μεγάλου ῥοειδοῦς σύκου καλῆς ποιότητος Πάρ. Πελοπ. (Ἀρκαδ. Μάν. κ. ἄ.) Χίος. 2) Σῦκον προῶρως καὶ μὴ καλῶς ἀναπτυχθέν, τὸ πρὸ τοῦ ἔρινα-σμοῦ ἰδίως, ἄγλυκον, ἀρχ. πρόδρομος Πελοπ. (Μεσσ.) Συνών. ἀνεμύσυκο, φούσκα. [**]

ἀβγοτάραχο τό, ῥβγοτάραχον Πόντ. ἀβγοτάραχο σύνηθ. ἀβγοιτάραχον Στερελλ. (Αἰτωλ.) ῥβοτάραχο Πελοπ. (Τριφυλ.) Στερελλ. (Μεσολόγγ.) ῥβοιτάραχον Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Μεσ. ἀβ(γ)οιτάραχον ἐκ τοῦ ἀβγοτάριχος κατ' ἀφομ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 13 (1916/7) 178. Πβ. Πρόδρομ. 3,281 (ἐκδ. Hesselting - Pernot) «καὶ πωρινὰ ἀβ(γ)οτάραχα διὰ τὴν ἀνορεξίαν».

1) ῥὰ ἰχθύος, ἰδίως τοῦ κεφάλου, τὰ ὅποια συσκευάζονται διὰ καταλλήλου ταριχεύσεως καὶ σχηματιζόμενα εἰς σχῆμα διδύμων λοβῶν περιβάλλονται διὰ λεπτοῦ στρώματος κηροῦ πρὸς διατήρησιν σύνηθ. καὶ Πόντ.: Τὸ ἀβγοτάραχο λαδίζει (ἐπὶ τοῦ λιπαροῦ καὶ δυσκόλως ξηρανομένου ἀβγ.) Μεσολόγγ. Εἶναι σὰν ἀβγοτάραχο (ἐπὶ φύλων ἀχωρίστων. Ἡ μεταφ. ἐκ τῶν συνηνωμένων δύο λοβῶν τοῦ ἀβγοταράχου) ἄγν. τόπ. 2) Πληθ. ἀβγοτάραχα μεταφ. οἱ ἀνὰ δύο συμβαδίζοντες Κρήτες χωροφύλακες (σημ. μᾶλλον σκωπτικὴ διὰ τὴν ὁμοιότητα πρὸς τοὺς συνηνωμένους δύο λοβοὺς τοῦ ἀβγοταράχου) Ἀθῆν. κ. ἄ.

ἀβγοτήγανο τό, Ἀθῆν. κ. ἄ. ἀβγοιτήγανον Ἡπ. Θεσσ.

Ἐκ τῶν οὖς. ἀβγό καὶ τηγάρι.

Τηγάνιον ἔχον μικρὰς στρογγύλας κοιλότητος ὡς θήκας, ἐντὸς τῶν ὁποίων τίθενται ἀνὰ ἓν χωριστὰ τὰ τηγανιζόμενα ῥά, τὰ ὅποια τοιοῦτοτρόπως δὲν συγκολλῶνται μετὰξὺ τῶν.

ἀβγότοκο τό, Ἀθῆν. Εὐβ. (Κύμ. κ. ἄ.) ἀβγόκοιτο Εὐβ. (Κάρυστ.)

Ἐκ συμφύρ. τῶν οὖς. ἀβγό καὶ ἀπότοκο. Ὁ τύπ. ἀβγόκοιτο ἐγεννήθη διὰ τῆς ἀντιμεταθέσεως τῶν φθόγγ. κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ κόττα.

ῥὸν μένον διαρκῶς ἐν τῇ φωλεᾷ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου προσελκνύμεναι αἱ ὄρνιθες γεννοῦν ἐκεῖ καὶ οὐχὶ ὅπου τύχη ἐνθ' ἄν.: Βάζω τ' ἀβγότοκο 'ς τὴν κόττα Ἀθῆν. Τό φαγε τ' ἀβγότοκο ἢ κόττα αὐτόθι. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀβγομάννα 3.

ἀβγοτῆρας ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὖς. ἀβγό καὶ κῆρας. Τὸ β' συνθετ. ὡς ἀπλοῦν ἀμάρτ. Πβ. καὶ ῥφτακῆρης, τρικῆρης.

Ὁ ἔχων κέρατα μικρὰ καὶ ῥοειδῇ, ἐπὶ βοός.

ἀβγότσωφλο τό, ῥβγότσωφλον Πόντ. (Τραπ.) ῥβγοτσέπλ' Πόντ. (Ὁφ.) ῥβγοτσέπλ' Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.) ῥβγοτσέπλ' Πόντ. (Ὁφ.) ῥβγοτσέπλ' Πόντ. (Ὁφ.) ἀβγότσωφλο σύνηθ. ἀβγότσουφλο Ἰόνιοι Νῆσ. (Κεφαλλ. κ. ἄ.) ἀβγότσουφλον Σάμ. κ. ἄ. ἀβγόφλουτο Ζάκ. Κρήτ. ἀβγότσωφλο Λεξ. Βυζ. ἀβγότσιφλον Ἡπ. (Ἰωάνν.) Λέσβ. Μακεδ. ἀβγότσιφλον Θράκ. (Κομοτ.) ἀβκότσιφλον Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὖς. ἀβγό καὶ τσώφλι. Τὸ ἀβγότσουφλο

